

ΟΓΔΟΗ ΜΕΡΑ

*«Δεν μπορώ ν' αγαπάω πεθαίνοντας,
δεν μπορώ να πεθαίνω αγαπώντας
ήρθε πια ο καιρός, θα πεθάνω εμπρός
σε μια «πόρτα» κλεισμένη χτυπώντας».*

* ΟΓΔΟΗ ΜΕΡΑ

Γιούχταε παντέρημο σκυλί στη πύλη της χαμένης μου πατρίδας.

Στην αποσταμένη ελπίδα της νύχτας έγυρα κι απόψε και ξεψύχησα, νεκρός τόσες φορές, όσες είναι και οι στιγμές που περάσαν.

Ίσως σε συναντήσω το χειμώνα εκπλήρωση του πόθου μου, ίσως την Άνοιξη να είμαστε παρόντες στο προσκλητήριο των εαυτών μας. Μεσιάζει ο Απρίλης μα εγώ δεν ένοιωσα κι έχω τόσα πολλά να σου στορίσω αηδόνα της ερημιάς της Άνοιξης.

Τρεις θάνατοι έχουν κλεμμένη τη ζωή, τρεις θάνατοι κρατούν δεμένους τους λεπτοδείχτες, -η ώρα της συνάντησης αργεί. Κι όμως αντιπεράσαμε κι όμως αντιδοθήκαμε... Ίσως είμαστε ανώριμοι για την Άνοιξη αυτή!

Φωτιά στις σάρκες, αίμα στο μυαλό, έφτασε η Βασιλεία των ανθρώπων! Αιώνες στα γρανάζια... Ανασάλεψαν ωχρά παράπονα στη λυπημένη νύχτα της σκέψης μου. Αιώνες μεροκαματιάρηδες στις μηχανές του όλεθρου, τάξαν πως θα μας δώσουν τη ζωή, μα τα γρανάζια στάζαν αίματα!

Αιώνες μεροκαματιάρηδες-στου όλεθρου τις μηχανές, του γένους μας οι αμαρτίες-ήταν πολλές. Αιώνες τάξαν τη ζωή-θα μας χαρίσουν, άφρονα, μα του καιρού τα πείσματα-τα λόγια είπαν άχρονα. Σε ποιους ανήκει η ζωή-σε ποιους η αγάπη κι η στοργή, σε μian ιδέα από άνεμο-γυρέψαμε ένα απάνεμο.

*

Η βροχή των αστεριών ήταν όνειρο,
όνειρο ήτανε και η εκπλήρωση στην αποχή.
Ένα άστρο πριν το χάος, ένα άστρο μετά, το άπειρο όρισα.
Ένα άστρο πριν το χάος, ένα άστρο μετά, τη κατοικία μου
έχτισα στη δυσπιστία!

Εγώ ο ταγμένος σε μια στείρα αίσθηση,
βύζαξα το βαθύ πόνο μιας στιγμής,
σε χώμα άγονο με τη σιγή αφομοιώθηκα
το φως με πρόδωσε,
-λόγος κρυφός!
Εγώ ο γεννημένος απ'τ'αφρόπλασμα,
-πρωτόπλασμα άυλο της μνημένης σιωπής-
στην αποχή, των εριννύων τ'άρμα οδήγησα
στην υπεκφυγή των εγκατεστημένων.

*

Η μοίρα περιστρέφεται
στα μόρια της υπεκφυγής, -στα μόρια της υπεκφυγής της.

Με ονομάσανε Θεό-στον ίσκιο αιωνόβιων δέντρων,
Με ονομάσαν άνθρωπο –στο φαύλο πυρετό,
Νομοταγής στο σύγνεφο –νομοταγής στον άνεμο,
,´ είπαν θνητό.

Με ονομάσανε θνητό –πλάι σε μιας κερασιάς καρπό
οι παρθένες του καλοκαιριού –με μια αγκαλιά ανεμώνες.
Κοιτάτε πάνω στο βουνό –τον καβαλάρη, σύγνεφο ή σκόνη,
τ´ άτι φτερωτό και το φιλί μου απλό γινάτι.

«Κι όμως κινείται» -σήμερα το άστρο τ´ ουρανού πατώ,
αύριο φοβάμαι πώς, φοβάμαι πώς θα δω
τον πρώτο δημιουργό μου.
Στο χάσμα απ´ τ´ αύριο ως το χτες, μ´ όνειρα το δισάκι μου
κρεμώ κι οσφραίνομαι απόκοσμο τον πρώτο μου σκοπό.
Ψεύτικα ζω, ψεύτικα ελπίζω –δεν συμπονώ, δεν απελπίζω,
προγόνων χρέη, μα ποιος να φταίει –μα ποιος να φταίει,
που εξοφλώ...

*

Στο σταυροδρόμι των λοιμών –θωρώ το σύγνεφο το πλάνο.

«Θα ταξιδέψετε με πλοίο ή αεροπλάνο;

Ξεχάστηκα τόσο καιρό –τί να σας πω- τί να σας πω;

Θαρρώ λησμόνησα, μα αρκεί να φτάσω στο σκοπό!

Ευωδιά μιας σέρας –ειρωνεία μιας μέρας,

δίκοπη η μάταιη απειλή.

Μικρή κυρία σας αγάπησα πολύ!

Μικρή κυρία μια Αγαπημένη

στον κόσμο ολάκερο για μένανε δεν μένει...

Αγαπημένη δεν είχα εγώ –ο ποιητής των κρίνων,

ο νικητής των θρήνων –μέσα στο καταλύτη τον καιρό.

Αγαπημένη δεν είχα εγώ –ο ποιητής των άστρων,

ο πορθητής των κάστρων –που δεν έχουν τελειωμό.

Μόνο μια μάννα γριά –που στην αυλή καρτερούσε,

το γιο της σαν γυρνούσε –απ' τη σκληρή δουλειά.

*

Είπαν –στον παίρνω- τρελή μου μάννα, το γιο σου
-Πόσο;
-δυό σκόρδα,
εσοδειά θά'χουμε φέτο μεγάλη τα σκόρδα...
Καλή μου μάννα τα χρόνια είν' απλά!
Τα χρόνια είν' απλά, εγώ φέρνω τον πόνο,
φίλαμε –Γιέ- πέσαμε απλή,
προσποιείσαι κι υφαίνεις
-νύχτα και μέρα-
στοργής φυλακή.

Δεν πονώ, δεν θρηνώ, δεν θέλω να μάθω,
πώς αλλιώς να το πω μη και εδώ αναπλαθώ
των σκιών που με ράνανε –ποίημα μου πρώτο-
μοιρολόι και χνώτο;
Μοιρολόι και χνώτο –να το σφάλμα το πρώτο...

Εκεί κι εδώ-εδώ κι εκεί
Το ίδιο θωρώ, χαμένη αλυκή,
Τα' αστέρι στο πάτο μια νύχτα θα βρω.
Μια νύχτα, μια βάρκα,
η αγάπη, η τροχιά, η αγάπη που εκλάπη
απ' τη λάμψη σου αστέρι, κι είν' βαθύ μεσημέρι
κι από πάνω νερά.
Πώς στη λάμψη να λάμψω και σε μια άκρια να κλάψω
το χαμένο καιρό,
αφού στ' όνειρο ακόμα πετώ;

*

Γύρεψα μια δικαίωση –τα μάτια της αυγής μέναν κλεισμένα,
εγώ τα σκέπασα με ροδοπέταλα,
η συνείδηση φώναξε, ένοχος!
Γύρεψα μια δικαίωση –στο νήμα της βροχής αναρριχήθηκα
Κι έφτασα ως τ' αστέρια.
Κάποτε τέλιωσαν τα σύννεφα...
Τώρα προσμένω τον επόμενο χειμώνα για την επιστροφή.

*

Το χρέος εκπληρώθηκε ακέριο,
το άπειρο ταυτίστηκε με το μηδέν.
Η κόλαση τρέφει τις ρίζες της στην ανυπαρξία,
-στην ιδέα της,
γιατί στην ιδέα είναι που στήνεται και χάνεται ο κόσμος.

Απ' τα βουνά της πατρίδας μου,
μέχρι τους κάμπους της ψυχής μου,
ένας λαός
-κι ωχριά το σήμερα-
ένας δρόμος σπαρμένος μ' αγκάθια!...
Οι πρόγονοι κι οι απόγονοι στήνουν χορό
στα καλντερίμια με τα κόκκινα φανάρια,
στις πλατείες όπου οι νεράιδες ξαναγυρίζουνε
από καιρό σε καιρό,
στους στρατώνες
και στις νύχτες της ποίησής μου.
Τώρα δεν μιλάω για τις μάγισσες,
τα βιβλία με τα παραμύθια αρχίζουν ν' αραχνιάζουνε
στο χρονοντούλαπο λησμονημένα.
Τώρα δεν μιλάω με το σκοτάδι για το σκοτάδι,
τώρα μιλάω με το σκοτάδι για το φως.

Γιουχτάει η σιγή, φιλάει κι ο χάροντας,
μα ήταν το φίλημα του θανάτου.
Η φωτιά από το όρος των Ελαιών είναι προμύνημα
της νίκης,
μα το πρωί τα κοκόρια δεν λαλήσανε ούτε για μια φορά.
Προθεσμία!
Μια έννοια ακόμα δίχως νόημα...

*

Της αγάπης ρομφαία πύρινη –δύο αθώα γαλάζια μάτια,
μια καρδιά της αμάθειας τελώνιο –κι απορημένος νους.
Αμβροσία για το τραπέζι δεν ήσounα
των θεών των δικών μου.
Αμβροσία για το τραπέζι ήσounα
άλλων θεών.

Έξω και μέσα από μένα –φεύγω μακριά από σένα
μεγάλη ψυχή.
Σε χάνω στ' ατέρμονα σκότη –απ' το φως ξεκινάς ματαιότη,
του τέλους η αρχή.
Κάποτε νάρθη το τέλος –κάποτε νάρθη το τέλος
να ξεπληρώνω το χρέος –να λείψει κι η γη!

Ηχούν καμπάνες, σάλπιγγες του ερχομού του συστρατιώτη.
-Πού σκονισμένε αδερφέ πού κατεβαίνεις το βουνό,
τη βρύση κάναν ρημαδιό στο νεραϊδένιο τους χορό
κυράδες π' έγνεφαν έξω απ' τ' απάνεμο καλύβι.
Συ ματωμένος –φτερωτό το πνεύμα –αχ γιατί να δω;
Σώμα γιατί στη γη να μ' έχεις καρφωμένο;

*

Στα κορφονέφια μίαν αυγή,
στα κορφονέφια, μαβιά, μπλαβιά,
στα κορφονέφια κι η αγάπη κι ο πόνος,
ποτάμια πλατιά, ποτάμια μεγάλα.

Στα κορφονέφια μίαν αυγή 'νου χειμώνα,
είδα τη νύχτα λάγνα τσιγγάνα,
μάτια τ' αστέρια κι η πούλια κορώνα,
στα κορφονέφια, μαβιά μπλαβιά.

Σου' δωσα όνομα –δεν μπορώ να σε εκφράσω,
Σου' δωσα χρώματα –γαλάζια ματιά,
ροδαυγής περιστέρι –στη μνήμη βαθιά
ζεις μια αίσθηση –λησμονημένη.

Έλα από τ' αύριο –θα κρύβεσαι ωσπόσο.
Έλα απ' το σήμερα –μια μνήμη παλιά.
Έλα και δως τη στερνή λαβωμιά,
Στο κορμί της Πυθίας.
Μέρες οκνές απελπισίας,
έλα το σήμερα να μου σιγήσεις με φωνές.

*

Τα χέρια μαραίνονται –επικλήσεις στον άνεμο
για μια φθαρμένη ιστορία –τι και αν την πεις;
Ξυπνούσα χάραμα –αστροπέλεκο στη μνήμη η λαθεμένη αρχή.
Στου πάθους την επιμονή –κάθε νυχτιό ξεψύχαγα.

Κυνηγάνε οι μνήμες τα σύννεφα,
της αβύσσου ασθμαίνουν τα σκότη,
οι φωτιές μας φωτάν απ’ τη κόλαση
και ο χαμένος καιρός.

Νύχτα αριά τ’ Απριλιού η δικαίωση
σε μιαν έκσταση ανέκφραστη ερώτων,
σταματάει η καρδιά και το αίμα πηδά,
σιντριβάνια των χρόνων των πρώτων.

Δεν μπορώ ν’ αγαπάω πεθαίνοντας,
δεν μπορώ να πεθαίνω αγαπώντας,
ήρθε πια ο καιρός, θα πεθάνω εμπρός
σε μια «πόρτα» κλεισμένη χτυπώντας.

*

Αγάπη αρχή, αγάπη τέλος, εσύ δεν έχεις,
ποια είσαι μορφή;
Μην είσαι το τέλος, του νέφους η αφή;
Μην είσαι το βέλος;
Μια βουή αντηχεί.
Κραδασμοί, των αγγέλων αιώνιοι ψαλμοί,
ποιο το λίκνο, των πρώτων ερώτων, η πρώτη αχή;

Η αχή είναι στη σκέψη, η σκέψη είν' η αρχή,
στη σκέψη το τέλος, τη περαστική.
Μα κάτι είν' αιώνιο, θα ξανάρχη η αχή,
αφού θάρθει κι η σκέψη, στο «γιατί» εραστική.
Θα ξανάρθει, θα φύγει, θα ξαναρθεί η αχή,
ώσπου κάπου θα μείνει πούναι τέλος κι αρχή!...

*

Τυχαίο που σίγησε η σιγή;
Οι μοίρες γίναν κρινανθοί
κι η επιστροφή δοξάστηκε στη κατοικιά τη πρώτη.
Γιατί, γιατί τόσο ν' αργεί, ν' αργεί γιατί να ξαναρθεί
το Χερουβείμ που έφερε το κρίνο στη παρθένα;
Η σταύρωσή Σου βιαστική, η απαντοχή χιμαιρική
κι η αυγή υποκλίθηκε να προσπεράσει η εσπέρα.

Τα χελιδόνια φέρανε το πανικό στη συλημένη έκσταση
στη πορθημένη πόλη της φαντασίας
κι όλοι οι ακόλουθοί σου γιε
που μοίραναν οι ώρες της απελπισιάς
σ' εγκαταλείψανε.
Στα πόδια της Σαλώμης πίστεψαν
το άρρωστο κορμί τους θα γιατρέψουνε.
Ξόβεργες στήσανε,
τ' ονειροπούλι, αφού είπε μια, αφού είπε τρεις,
στη δίκοπη ώρα της απάρνησης,
σπονδή στ' αγέρια και στα φανταστά μας καληνύχτισε
κι ήταν ξημέρωμα!
Πώς θα περάσει η μέρα μας αύριο,
πώς θ' αντικρίσουμε την αφόρητη σιωπή των λόγων;

Όλη τη μέρα η βροχή –φόβιζε τη ψυχή μου,
στη περισυλλογή μου –σκοτείνιασε το φως.
«Είμαι το φάντασμα της όγδοης μέρας,
όσους απόμειναν έθρεψε ο αγέρας».
Φως πια για μένανε άλλο δεν μένει,
χέρια δεν μείνανε αγαπημένα.
Πώς να σε δω –πώς να σε πιάσω,
τι άλλο θα βρω –πού αλλού θα φτάσω;

*

Το όνειρο κατηγόρησε αχρωμάτιστο η σιγή,
η σιγή τους κρίνους της ψυχής, η ανασαιμιά της,
μάρανε,
η σιγή της μαγείας των άστρων.
Κι εγώ τραγουδώ για την Άνοιξη,
θωρώντας μια Κυριακή μέρα αργίας
κι εγώ τραγουδώ για τον έρωτα
στη σκιά μιας πλαστής απαρτίας.

Περάσανε οι γενεές των ποιητών
μετρώντας την υπεροψία στον καθρέφτη.
Αντίλαλος η σιωπή – ανέκφραστο όριο-
στιγμή μες στο νου πετρωμένη.

Μυρωμένη στιγμή, πετρωμένη στο νου,
σταλακτίτης που λειώνει στο χρόνο,
θ' απομείνεις φτιασίδωμα βαλσαμωμένης θεάς
κι ήσουν απλή,
μόνο που σήμερα ο νους δεν το πιστεύει,
γιατί είχες δώσει κάποτε ευτυχία!...

*

Τα αγχώδη σοκάκια της γης τα απάνεμα
τρεις βραδιές ο βοριάς τα χτυπούσε,
κάποιος είπε αυτό θα μηνούσε
ενού μεγάλου Θεού χαροπάλεμα.

Οι λιτανείες οι κρυφές, στων αστεριών τα χάσματα,
οι αγαπημένες ζήσανε σε μίαν άλλη ζωή,
στα πρόθυρα των διχασμών ο κρίνος έφερε της Άνοιξη
το γόνυ κλίνω με κατάνυξη, κάνω μια προσευχή.

Οι ώρες της ύλης ήτανε στο πνεύμα προδοσία-
χαμένη αθανασία, αγάπη πούχα εγώ.
Μάζεψα τα κύματα από χίλιες θάλασσες-
άφησα κήπους ορφανούς, με δίχως άστρα ουρανούς
κι όλα του κόσμου τα καλά στα πόδια σου ακουμπώ.

*

Η κατηφόρα είν' η πιο δύσκολη ανηφοριά,
-σεις συγχωρήστε μου το ψέμα-
μα και το ψέμα είν' η αλήθεια η πιο πλατιά!...

Γαλάζια ήταν τα μάτια σου κι η νύχτα τ' κρυβε,
τ' όνειρο είν' αχρωμάτιστο έλεγα εγώ,
αυλάκι πληγή το αίμα σου,
μα εγώ τη γάργαρη πηγή θυμάμαι.
Των άστρων τη διάταξη, όμως, ποτέ δεν διάβασε κανείς,
βγάλαμε λέξεις, βιαστικοί,
εμείς –πάντα εμείς- δικές μας λέξεις.

Χτύπησε μία –χτύπησε τρεις
κι όλα τα υποτιθέμενα,
ο πανικός, η ηρεμία, της αμαρτίας ο κωδικός
ήρθαν να πουν.
«Ήταν αμάρτημα η συνείδηση του υπάρχω,
γιατί στην ανυπαρξία δικάσαμε το δημιουργό μας».

Πού σταματάνε τα όρια της σιωπής,
πού σταματάει της λογικής η συνέπεια;
Η νύχτα ξοδεύει βαριά τις ώρες της
στις διασκεδάσεις και τα ανεξήγητα όνειρα
και μόνο στο πνεύμα ζει τις βαθύτερες ώρες της.
Η νύχτα είναι μια αιωνιότητα
που περνάει ανεκμετάλλευτη, μετρημένη σε ώρες.

*

(ΕΛΛΑΔΑ)

Ο χρόνος ανοίγει την αγκαλιά στην Άνοιξη,
στης γης τα σπλάχνα ανασαλεύουν μυριανθοί,
του ήλιου η υπόσταση λησμονημένη
στο απώτερο συντρίμμι της κοσμοκρατορίας του Αλέξαντρου.
Τον ήλιο συ οδήγησες στους ταπεινούς συνοικισμούς
της γης
κι ας έχει γεννηθεί το σύμπαν
μπρος στη δικιά σου υποψία,
ξεχάστηκες!...

Τον ήλιο συ οδήγησες –στα άξια πεπρωμένα,
τα μάτια πυρωμένα –κι η φλέβα κοχλαστή.
Μια σκέψη έχω στα κύματα –δεν γέρασαν τα κρίματα,
δεν γέρασαν τα κρίματα -υπερπόντιοι αδερφοί!
Ένα φεγγάρι, ολόγιομο –στη ράχη των κυμάτων,
στη ράχη των κυμάτων –μια υποψία αχεί.
Τ' ακούσανε το μήνυμα –τα σύγνεφα αραιώνουν,
τα σύγνεφα ματώνουν –εσύ κι η νέα αρχή.

*

Μέρες εφτά χωρίς αρχή –μέρες εφτά χωρίς ξημέρωμα
του φόβου ημέρωμα –χέρια σεπτά.

Όγδοη μέρα γιατί να ορίσεις
-να κυβερνήσουνε αυγές και δύσεις,
σκιές της άμμου,
πίστες τ' αγέρα,
όγδοη μέρα –ήσουν δικιά μου!

Χειμώνας 1969-70